

Sempre ens quedarà París?

La història. París, avui. Michel és un dentista fanàtic del jazz que es promet un dissabte joiós escoltant un elepé històric, però des de la muller a l'amant, tot passant pel fill i els veïns, li fan la llesca.

La pel·lícula. Un dels dilemes del cronista cinematogràfic, rau en el titular amb què encapçalar la seva impressió més o menys rasonada d'una mala pel·li: si és explícit, espantarà el lector; si és ambigu, es pot pensar que està a sou de la indústria. He titulat *¿Sempre ens quedarà París?*, aquesta crònica de *No molestar*, per picar l'ullet al cinèfil. Que s'entregui a evocar (posar en dubte) una de les frases més recurrents de la història del cinema. Recor-

'No molestar'

Director:

Patrice Leconte.

Intèrprets:

**Christian Clavier,
Carole Bouquet,**

Rossy de

Palma, Valérie

Bonneton,

Brigitte Lucas,

Jean Yvanche.

França, 2014.

79'. JC Alpicat.

den? Pur excipient. *No molestar*, darrera producció per ara perpetrada pel veterà Patrice Leconte (París, 1947), trasllada a la pantalla gran el vodevil teatral *Une heure de tranquillité* de Florian Zeller. A tenor de com mou la càmera i com (per)segueix el sofert i burgeset, és a dir, neoliberal protagonista, potser caldria diagnosticar que Leconte pateix Parkinson. O que està a sou del col·legi d'oftalmòlegs, que no pas dels dentistes! Malícies corporativis-

tes a banda, el film cau de quatre potes en la trampa saducea habitual: confondre velocitat amb ritme. És confondre una banda militar de música amb una orquestra simfònica. Per tant, l'acumulació de gags ultra reaccionaris són més previsibles que els telenotícies de TV3 o TVE. *No molestar* acaba fent-se un sobirà merder. Algú ha dit que estem davant per davant de la resurrecció

postmoderna de Louis de Funès, aquell histriònic còmic francès, fill de pares espanyols (Paco Martínez Soria?) que feia riure la nostra àvia preconiliar. I parlant d'espanyoles, per allò ronda la picassiana Rossy de Palma fent, com no, de *chacha* carpetovetònica. A consignar, per allò de la punyetera nostàlgia, la

presència de la Carole Bouquet *buñueliana*.

El tema. Només et pot trair l'amic (o l'amiga): lògica pura.

La imatge. La *chacha* Rossy de Palma i l'amant del dentista, dins l'ascensor avariament entre pisos, deixades de la mà del veïnat.

La frase. "Hoy no es mi día", conclou Michel. Hi ha dies que no paga la pena aixecar-se del llit.

La recomanació. Estrictament reservat per a fanàtics de la comedieta francesa.